

Piotr Świątkiewicz, Andrzej Kosiorek, A. Duras, Aldona Chmielowska, Leszek Kajzer

---

Głowno, woj. łódzkie. Stanowisko 1

Informator Archeologiczny : badania 21, 221

1987

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

GŁOWNO
woj. łódzkie
Stanowisko 1

Ośrodek Badań i Dokumentacji Zabytków
w Łodzi
Muzeum Miasta Zgierza

Pracami w terenie kierował mgr Piotr Świętkiewicz, uczestniczyli mgr Andrzej Kosiorek i A. Duras, konsultowali dr Aldona Chmielewska i doc. dr hab. Leszek Kajzer. Badania finansował OBiDZ w Łodzi, organizowało Muzeum Miasta Zgierza. Pierwszy sezon badań. Downiemany dwór "na kopcu" /2 poł. XVII - 1 poł. XVIII w./.

Stanowisko 1 jest to porożnięty trawą kopiec o wysokości względnej ok. 5 m, podstawie zbliżonej do owalu o średnicy W-E ok. 80 m i S-N ok. 40 m. Obiekt ten wznosił się w granicach współczesnego miasta, w widłach Mrogi i Mrożyca. Nie prowadzono dotychczas badań obiektu, określonego jako "grodzisko" datowane na XV-XVII wiek. Stan badań oraz postępująca destrukcja kopca spowodowały podjęcie badań.

Wytyczono i wyeksplorowano 4 wykopy o łącznej powierzchni 87,5 m² usytuowane wzdłuż przecinającej obiekt magistrali S-N. Ustalono, że trzonem kopca było naturalne wyniesienie o lodowcowej genezie, wysokości ok. 4 m i średnicy podstawy ok. 30 m, otoczone od południa pasem mokradeł sporadycznie zalewanych wodami rzek. Teren położony u jego południowego stoku został dwukrotnie podwyższony i użytkowany, przy czym w trakcie 1 fazy użytkowania pogrzebano tu zwłoki chłopca. Z drugim poziomem związane są resztki dwóch drewnianych słupów o bliżej nieokreślonym przeznaczeniu. Centrum kopca zostało podwyższone o ok. 0,5 m, a następnie służyło jako miejsce składowania znacznej ilości fragmentów naczyń. Ilość i charakter zalegającego tu materiału ceramicznego pozwalają na wysunięcie hipotezy o funkcjonowaniu w pobliżu tego wysypiska pieca /warsztatu/ garncarskiego.

Do najciekawszych zabytków należą 4 monety pozyskane z 1 poziomu użytkowego, w tym: szeląg koronny Jana Kazimierza z 1661 r. i szelągi ryskie Krystyny /1632-54/ oraz Gustawa Adolfa /1621-34/, a także 20 fr. przedmiotów żelaznych. Z wykopów pozyskano także około 7,400 fr. naczyń, 165 fr. płytowych kafli piecowych i 223 fr. kości zwierzęcych. Ceramika naczyniowa reprezentowana jest głównie przez w większości toczone, rzadziej wykonane techniką taśmowo-slizgową garnki z pokrywaniami bez oraz dzbany, rondle i polewane talerze. Około 80 % naczyń wypalanych było w atmosferze redukcyjnej. Dolną granicę chronologiczną zalegających tu nawarstwień wyznaczają nam monety, granica górna przypada na 1 połowę XVIII w.

Dokumentacja i materiał ruchomy znajdują się w OBiDZ w Łodzi i w Muzeum Miasta Zgierza.

Przewidywane są dalsze badania obiektu.

GNIEZNO
woj. poznańskie
Stanowisko 15

Muzeum Początków Państwa Polskiego
w Gnieźnie

Badania prowadziła mgr Katarzyna Szurkowska pod kierunkiem dr Gabrieli Mikołajczyk. Finansowało M P P P w Gnieźnie. Drugi sezon badań. Relikty kaplicy p.w. św. Stanisława z XVI w. na terenie grodziska wczesnośredniowiecznego.

Prace rozpoczęto od odsłonięcia korony murów absydy północnej wraz z przyporą. Badaniem poddane zostało ponadto wnętrze absydy wschodniej /sondaż 1, 1A, 1B/ oraz miejsce przypuszczalnego występowania absydy południowej /wykop I, I', 1A/.